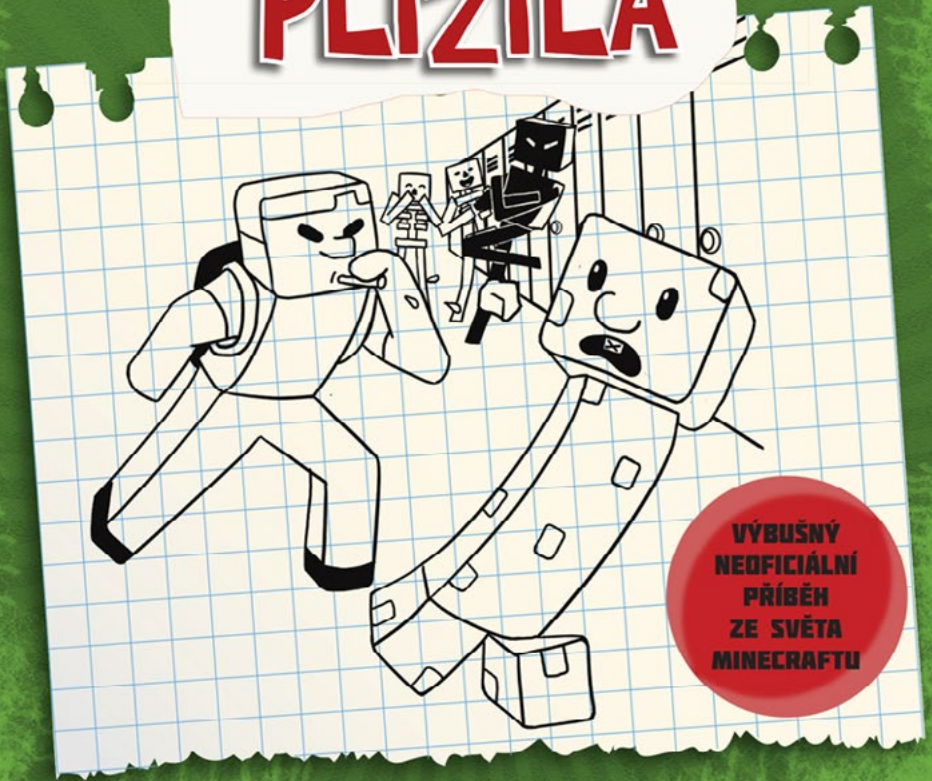
JAK PŘEŽÍT ŠKOLU MOBŮ

DENÍK MALÉHO PLÍŽILA

VÝBUŠNÝ NEOFICIÁLNÍ PŘÍBĚH ZE SVĚTA MINECRAFTU

GREYSON MANN

ILUSTROVALA AMANDA BRACK

Deník malého plížila 1: Jak přežít školu mobů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.computerpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Greyson Mann
Deník malého plížila 1: Jak přežít školu mobů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

DENÍK MALÉHO PLÍŽILA

KNIHA PRVNÍ

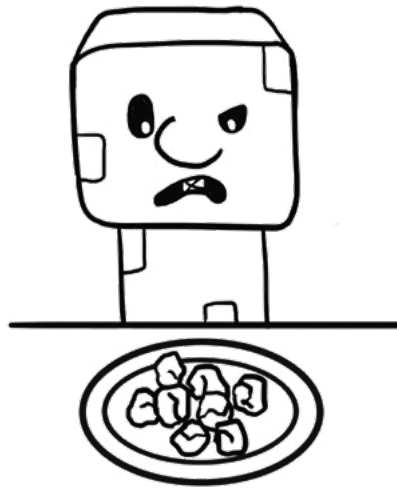
JAK PŘEŽÍT ŠKOLU MOBŮ

GREYSON MANN

ILUSTROVALA AMANDA BRACK

DEN 1: ČTVRTEK

Všechno to začalo růžičkovou kapustou.

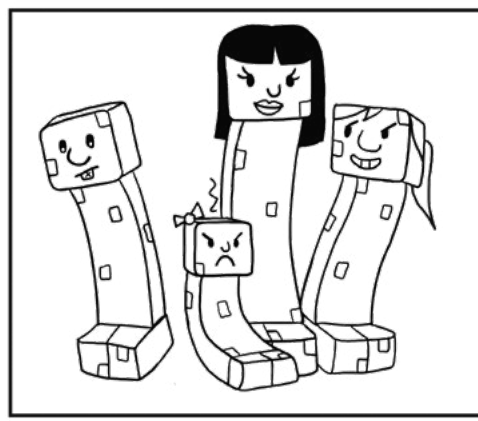
Dnes je moje první noc na 2. stupni základní školy pro moby, což mě tak trochu vyděsilo. V tento den jsem mohl mít k večeři vepřovou kotletu osmaženou do křupava, tak jak to mám rád. Jenže místo toho mi mamka uvařila růžičkovou kapustu!

Je teď úplně zblázněná do té své nové kuchařky „30 dní k vitalitě". Taťka jí říká: „Miláčku, jsi pořád stejně vitální, jako když jsem se s tebou poprvé seznámil." Ale to ji vždy dojme k slzám. Pak se začnou líbat nebo dělat podobné věci. (FUJ!)

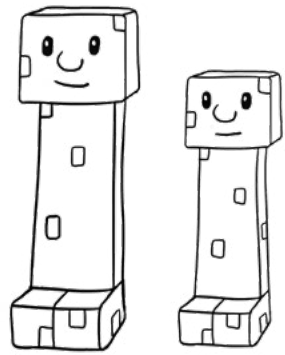
Řeknu vám, že téhle zdravé stravě moc nefandím. Plížilové růžičkovou kapustu nejedí. To není normální!

Na mojí rodině není vůbec NIC normálního – až na mě. Jsem si docela jistý tím, že moje vajíčko při narození vyměnili. Mám tři sestry jménem Cate, Chloe a Cammy. A žádná z nich není normální – ani jedna. Ale víc vám o nich povím až později.

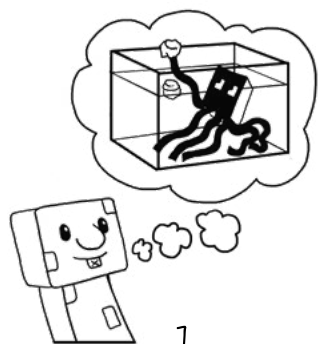

Ani moje jméno NENÍ normální. Nejmenuji se Colton nebo Cooper či Cody jako jiní plížilové, které znám. Jmenuji se GERALD. Pojmenovali mě po mém otci, Geraldu Plížilovi st.

Lidé říkají, že vypadám jako on, ale já žádnou podobnost nevidím.

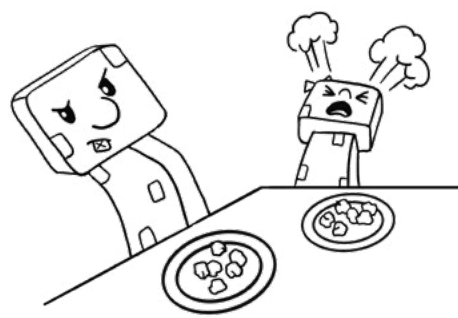
No, zpátky k růžičkové kapustě. Kdybych mohl, dal bych jí svému psu, až na to, že žádného nemám. Mám jen malou oliheň jménem Lepík.

A kdybych tou kapustou nakrmil Lepíka, mamka by si jistě všimla těch nechutných zelených kousků, které by plavaly v akváriu.

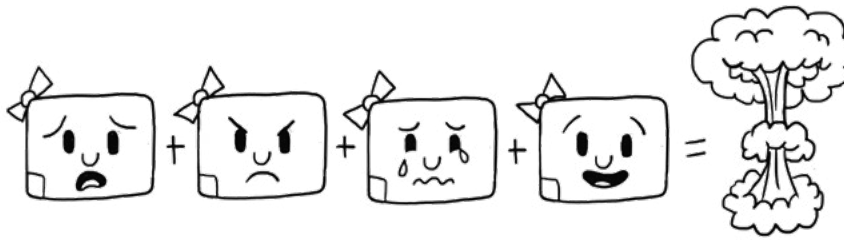
Zkusil jsem je dát své malé sestřičce, když se mamka nekoukala, jenže Cammy je vyplivla na podlahu jako hopsající míčky.

Když jí taťka vynadal, zašklebila se a udělala to, co vždycky. Vybouchla. Jo, přímo u kuchyňského stolu. Skoro jsem si přál, abych při tom výbuchu umřel a objevil se někde jinde – například v kuchyni nějaké normální rodiny.

Říkal jsem Cammy „Vybuchovátko", protože nedokázala ovládat své emoce. Vybuchovala, když se bála, nebo byla naštvaná, nebo smutná – a někdy dokonce i když

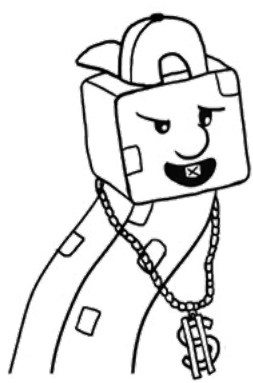
byla šťastná. A NIKDY se kvůli tomu nedostala do problémů. V této rodině tohle dítě nikdy neudělá nic špatně. Vážně.

Myslel jsem, že když vybouchne, bude po kapustě. Ale nebylo. Mamka ji prostě posbírala a dala ji zpátky na MŮJ talíř.

Když jsem protestoval, řekla svoji obvyklou frázi: „Hladoví mobové v Podzemí by se po těchhle růžičkových kapustičkách UTLOUKLI, panáčku."

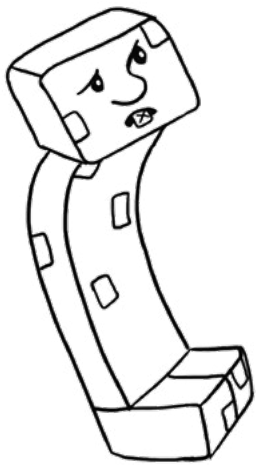
Řekl bych, že v tomhle je neoblomná. Takže nemám na výběr – musím to udělat. Začal jsem rapovat.

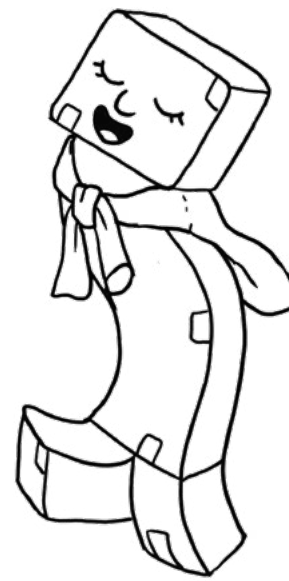

Růžičkové kapusty,
jo, růžičkové kapusty;
začínám stávkovat
za konec téhle kapusty.

Můj oblíbený raper je Zery. V podstatě všechno, co o rapování vím, mě naučil on. A rapování už mi občas pomohlo překonat pár obtížných situací.

Myslel jsem si, že mamku svým rapem rozesměju, nebo že to pochopí a osmaží mi vepřovou kotletu. Místo toho ale udělala něco, na co NIKDY nezapomenu – ať se snažím sebevíc. Začala totiž TAKÉ rapovat.

Zdravý žvanec máme, ňam,
dlabanec si dáme;
zevnitř i zvenčí,
budeme hezčí!

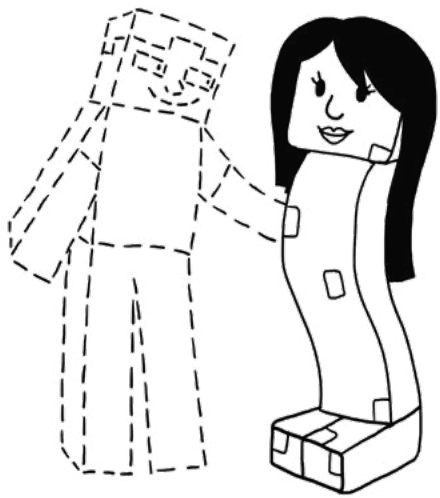
Postavila se přímo přede mě a předváděla ty své taneční pohyby. Zkoušel jsem se dívat jinam, ale ona se hned vplížila do mého zorného pole!

Koukej to hned sníst,
jinak uvidíš.
Tu zeleninu sněz,
jinak zažiješ děs.

Pozdě – vyděšený už jsem byl. Zavřel jsem oči, ale pořád jsem mamku slyšel, jak rapuje a tancuje po celé kuchyni. A něco vám řeknu: Byl to fakt děs. Budu z toho mít trauma na celý život.

V tu chvíli se připlížila do kuchyně moje starší sestra. Nejprve jsem si Cate vůbec nevšiml, protože měla na hlavě červenou paruku a měla světlejší pleť. Říkám jí Módní královna, protože si ráda hraje se šminkami a mění často barvu pleti.

Myslím, že se snaží udělat dojem na jednoho kluka jménem Steve. Neustále o něm mluví. On o ní ale asi zase tak moc nestojí, protože jsem ho ještě nikdy nepotkal. Nejsem si ani jistý, jestli vůbec existuje.

Každopádně mamka nemá ráda, když se Cate pokouší změnit svůj vzhled. Vždycky jí říká: „Měla by ses mít ráda taková, jaká jsi." Bla, bla, bla.

Využil jsem toho a zdejchnul se od stolu. Ale na to, že jsem plížil, nejsem v těchhle únicích příliš dobrý.

„Kampak si myslíš, že jdeš, kamaráde?“ řekla mamka okamžitě.

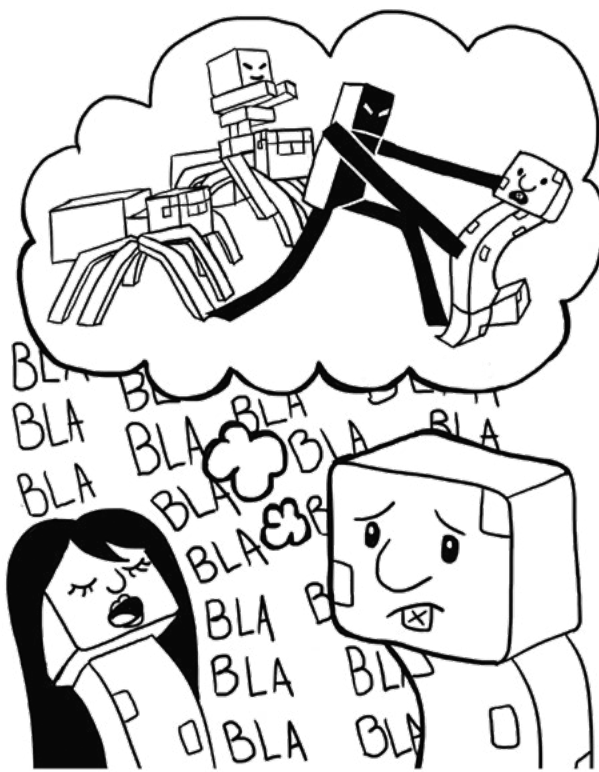

Musel jsem se vrátit ke své růžičkové kapustě. Vtom se ale nějak vytratil TÁTA. Slyšel jsem jen, jak se zabouchly vchodové dveře, a za oknem se mihla zelená čára.

Už jsem zmiňoval, že táta je výborný plížil? No, když se snažím vypařit, tak mi to moc nejde. Umí doslova VYCÍTIT, když dělám něco nekalého, a objevit se znenadání u mě – aby mě chytil při činu. Jeho schopnosti by se mi ale u růžičkové kapusty docela hodily.

Když už Cate unavovalo, jak ji dává mamka kázání o chlapcích, začala dávat rady MNĚ. To jí dělalo radost – i když jsem ji o to nežádal. A obvykle se to týkalo věcí, které mě nezajímají.

Dnes mi ale radila, jak přežít 2. stupeň základky pro moby. Tak jsem nastražil uši.

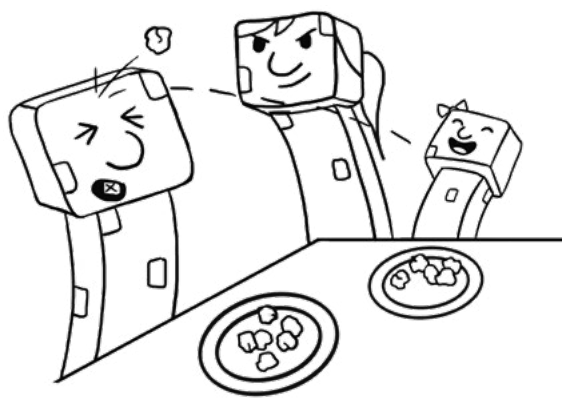

Říkala, že musím splynout s davem a přežít první dva týdny. Pak se to začne zlepšovat. Radila mi, na které moby si dávat pozor – a co by se stalo, kdybych si na ně pozor NEDAL.

Nevěděl jsem, jestli se mi snaží Cate POMOCT se školou, nebo mě jen vyděsit. Docela mě ale vyděsila.

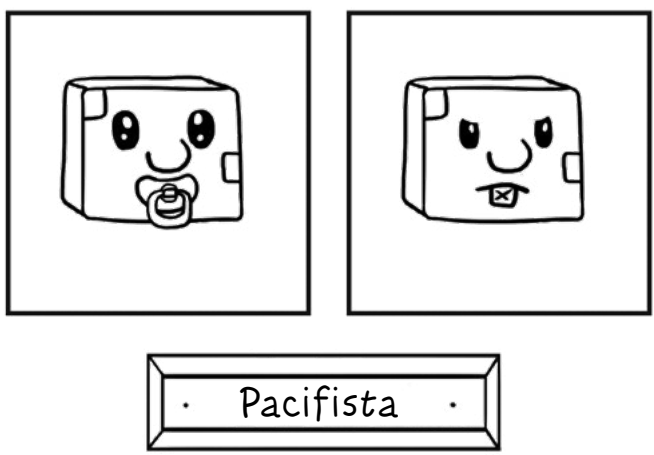
Když už jsem si myslel, že horší to být nemůže, vešla do kuchyně moje Zloségra. Chloe vzala jednu osmaženou kapustičku a hodila ji po mně.

Odrazila se mi od čela. Cammy se začala smát tak hlasitě, že jsem si myslel, že znovu vybouchne.

Já a moje jednovaječná sestra jsme se už nemohli lišit víc. Nechce se mi ani věřit, že jsme se narodili ze společného vajíčka! Chloe neustále pobíhá kolem s napůl zapálenou rozbuškou. To já ne.

Taťka říká, že jsem „pacifista". Když to řekl poprvé, Chloe se začala smát. „Gerald je takový strašpytel," řekla a gestikulovala směrem k dudlíku, který Cammy cumlala.

Taťka však říká, že být pacifista je dobré. Znamená to, že mám rád mír – že problémy neřeším výbuchy, ale rozumem.

Takže když Chloe použila mé čelo jako odrazovou desku pro růžičkovou kapustu, prostě jsem ji ignoroval.

Pak řekla: „Nechoď dneska večer do školy za mnou. Nechci, aby někdo věděl, že jsme příbuzní." Jako by se za MĚ styděla.

„Žáááádný problém," odpověděl jsem. Jestli chce předstírat, že se neznáme, nemám s tím problém.

Takže bych řekl, že na to budu ve škole sám. Což znamená, že potřebuju plán – něco jako mamčin plán na zdravou stravu, ale lepší. O HODNĚ lepší.

Potřebuju plán, jak PŘEŽÍT. Raději si ho napíšu do tohoto sešitu. Takže tady je můj zatímní plán:

<u>Jak přežít 30 dní na 2. stupni základní školy pro moby</u>

- Buď nenápadný.
- Vyhýbej se kostlivcům a jezdcům na pavoucích (tihle jezdci si myslí, že řídí celou školu).
- Za žádných okolností se nedívej do očí Endermanům. NIKDY.
- Vymysli si nějakou hustou přezdívku.

(No dobře, většinu z toho mi poradila Cate. Ale ta poslední část je moje.)

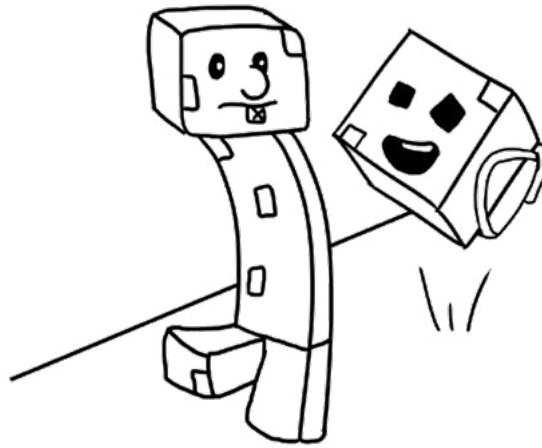
Hele, vím, že svou rodinu nezměním. A nezměním pravděpodobně ani barvu svojí pleti, tak jako to umí naše Módní královna. Ale napadlo mě, že bych si možná MOHL tak trochu změnit svoje jméno. Můžu si přece vymyslet nějakou přezdívku, nebo ne?

Musím jen přijít na nějakou vhodnou – takovou, podle které by ostatní děcka hned poznala, jak boží jsem. Mám hodinu na to, abych na něco přišel, než začne škola. A pak to hned vyzkouším. DNES VEČER.

DEN 2: PÁTEK

Dobrá, řekněme, že jsem se dnes večer naučil ve škole SPOUSTU věcí. Naučil jsem se, že ne vždycky jde všechno podle plánu.

Tak pro začátek je těžké zůstat nenápadný, když váš nový nejlepší kamarád je neposedný hopsavý slizoun.

Můj PŮVODNÍ nejlepší kamarád byl Cash. Na 1. stupni jsme dělali všechno spolu. Měl rád kreslení a psaní, tak jako já. A vymysleli jsme spolu spoustu rapových písniček. A vybuchnout jsem ho viděl všeho všudy jen jednou – když někdo hodil jeho skicák do lávové jámy.

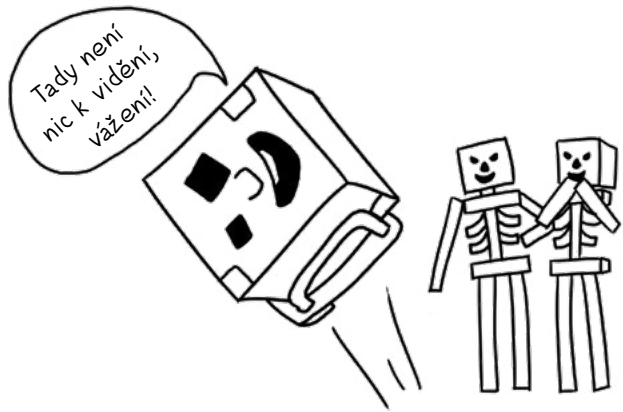

Pak se ale Cash odstěhoval a všechno se změnilo. Jasně že jsou i jiní plížilové, se kterými se můžu kamarádit, ale s těmi už to není takové jako s Cashem.

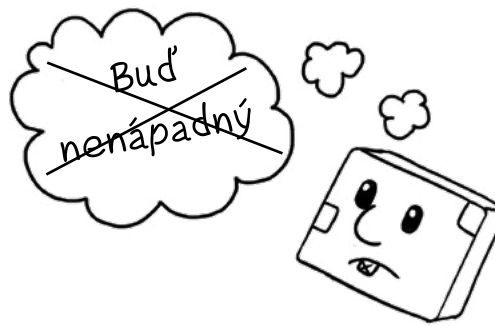
Byl jsem proto rozhodnutý vystačit si ve škole sám. Vtom ke mně ale přiskočil Sam a představil se. Řekl: „Hej! Já jsem Sam Sebastian Slizoun." Používal všechna tři jména, jako bych si ho snad mohl splést s nějakým jiným slizounem jménem Sam.

Víte, čeho jsem si hned napoprvé všiml? Že tenhle slizoun se VŽDYCKY usmívá. Dokonce, i když ho kostlivec popadl za řemínek jeho batůžku a švihnul

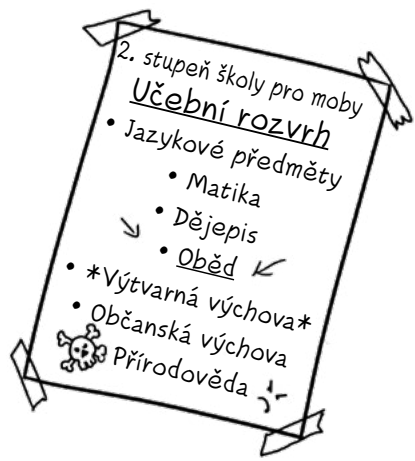
s ním na zem. Hopsal si to po chodbě s úsměvem na tváři, jako by se nic nestalo!

Skoro všichni ostatní ale viděli, co se stalo, takže jak jsem řekl – se skákajícím Samem nejde zůstat nenápadný. Tenhle bod bych si měl tedy ze svého plánu na přežití asi hned vyškrtnout.

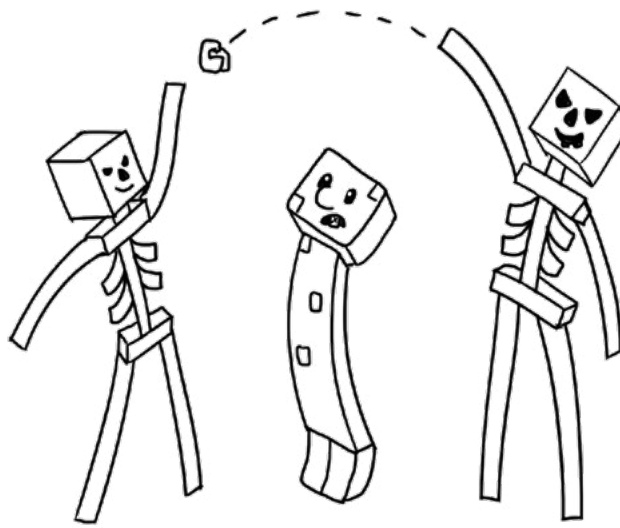
Vím, na co asi myslíte: Samova dobrá nálada může být otravná. Také mi to dělá trochu starosti. Ale protože Cash se odstěhoval a noví kamarádi se nevyrojili z čista jasna jako rybenky, tenhle slizoun může být nejlepší kandidát na mého nového parťáka.

Porovnali jsme si se Samem rozvrh a zjistili jsme, že máme společné tři hodiny: dějepis, přírodovědu a výtvarnou výchovu. Sam byl OPRAVDU nadšený z přírodopisu, ale ne už tak nadšený z výtvarky. Rozhodl jsem se to však nechat plavat.

Zatímco jsme studovali náš rozvrh, prošla kolem skupinka kostlivců, kteří se do nás začali navážet.

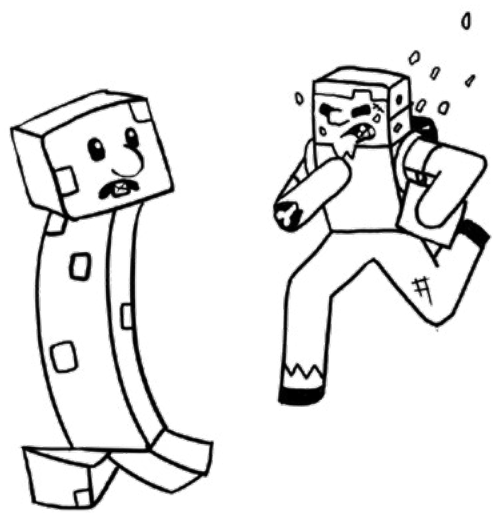
Ten nejvyšší, nejvyzáblejší, kterému ostatní kostlivci říkali „Kosťák", mi vytrhl můj rozvrh z ruky a řekl: „Ježkovy oči! To vypadá jako docela nabitý den. Chceš, abych ti ten tvůj rozvrh trochu zredukoval?" Pak můj rozvrh svými kostěnými prsty zmuchlal a hodil ho po dalším kostlivci, který s ním spolu s dalšími kostlivci začal hrát fotbal.

Kosťák mě chtěl pravděpodobně vyprovokovat k tomu, abych se odpálil a hned první den si tak pořádně zavařil. Ale to se přepočítal. Už už jsem mu chtěl říct, že jsem pacifista, ale jsem si docela jistý, že tohle slovíčko nemá ve svém slovníku.

Nakonec mi přece jen ten zmuchlaný papír hodil do tváře a odešel pryč, zatímco se mi se svými otravnými kamarádíčky posmíval. Slyšel jsem rachtat jejich kosti po celou dobu, co šli chodbou pryč. Páni, Cate měla pravdu, když mi radila, abych si dával pozor na kostlivce!

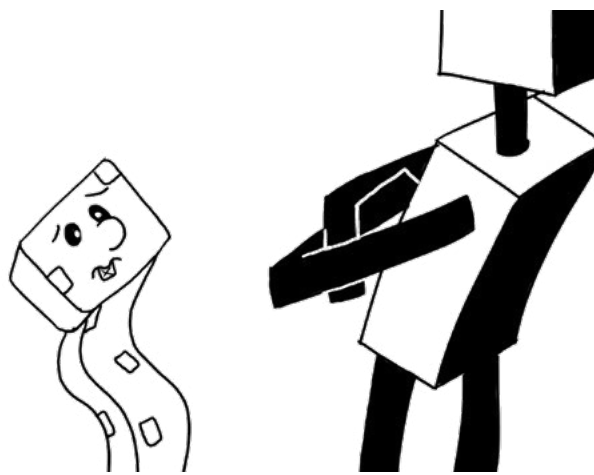
Pravdu měla podle všeho i o ZOMBÍCÍCH. Tenhle zombík, který si říkal Ziggy, se mi snažil na chodbě něco říct, ale já mu nerozuměl. Cpal se totiž mrkví a všude kolem trousil její kousky. BLÉÉ. Zdejchnul jsem se od něj, jak nejrychleji to šlo, ale on mě pronásledoval až do učebny matematiky. (Ještěže jsou zombíci pomalí!)

Když jsme zapadli do třídy, dopotácel se až k mému stolu a podal mi můj sešit. Ukázalo se, že jsem ho ztratil na chodbě a on mě naháněl, aby mi ho vrátil. No, jasně že jsem rád a tak – rozhodně nechci, aby se každý dočetl o mém 30denním plánu. Jenže Ziggy si teď myslí, že jsme KAMARÁDI, nebo tak něco.

Během hodiny mi poslal psaníčko, v němž mě zval na oběd. Říkal, že jeho mamka dělá nejlepší pečené maso. V tu ránu jsem tam ze sebe málem vyklopil všechny růžičkové kapusty, které jsem měl k snídani. Tohohle týpka se rozhodně musím zbavit.

No, a také jsem zjistil, že je opravdu, OPRAVDU těžké se nedívat Endermanovi do očí.

Byl tam jeden kluk, jmenoval se Eddy Enderman. Byl vysoký a boží, a opíral se jen tak o skříňku, jako by se ničeho a nikoho nebál.

Snažil jsem se vzít si k srdci Catinu radu a dívat se mu na nohy místo do obličeje. Jenže jsem si nemohl pomoct. Oči se podívaly automaticky nahoru! Radši jsem se tedy na něj neměl dívat vůbec. Problém je, že je to TEN nejbožejší kluk na celé škole.

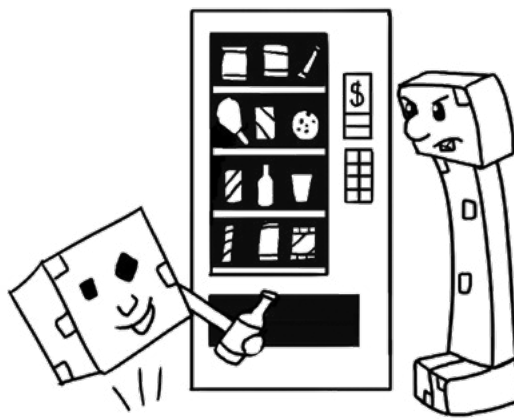
Víte, co ještě jsem se naučil? Růžičkové kapusty vás na moc dlouho nezasytí.

Bylo mi jasné, že do třetí přestávky bez svačiny nevydržím. Takže než jsme šli se Samem na dějepis, vyhledali jsme prodejní automat.

Jenže ten automat mi nechtěl vzít moje smaragdy! Viděl jsem za sklem vepřové kotlety, ale nemohl jsem se k nim dostat. Někdy bych přísahal, že se proti mně všechno spiklo.

Pak vhodil do automatu svoje smaragdy Sam. A, jak jinak, automat je bez problémů přijal. Sam si za ně koupil mléko.

Chtěl jsem mu na to něco říct, když mi začal tvrdit, že PŮVODNĚ nechtěl mléko, ale sušenku. Ale pan Spokojený si nestěžoval. Zhltnul to mléko jakoby nic.

Pak mi řekl, že je alergický na laktózu. To v podstatě znamená, že by nikdy neměl pít mléko. Absolutně